

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

125 de ani de la
publicarea poemului
Luceafărul

LEGENDA LUCEAFĂRULUI

Ediție omagială

ilustrații
Teodor Buzu

Cuvînt înainte	5
Fata din grădina de aur	9
Fata-n grădina de aur	25
Luceafărul	49
BBIBLIOGRAFIE	71

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

FATA DIN GRĂDINA DE AUR

Un împărat puternic avea o fată atît de frumoasă că, de cînd era copilă, veneau să o vadă oameni din apropiere și din depărtări. Și cine avea vreo durere era ușurat, cine era bolnav se însănătoșea, privind la fata cea frumoasă. Cu cît creștea, se făcea tot mai dragălașe, tot mai încîntătoare și vestea ei se răspîndea în toate țările. Împăratul gîndi atunci în mîndria lui: e prea sus, ca să fie soția unui om, nimeni nu e vrednic de ea; e prea frumoasă pentru ochii altor oameni, nimeni nu trebuie s-o vadă; am să-i dăruiesc un palat și-o grădină, mai frumoase decît toate celelalte palate și grădini, să locuiească acolo.

În împărăția lui se afla Valea Galbenă, despărțită prin munți înalți de toate celelalte țări, și nimeni, fără de împăratul, nu-i știa drumul. Acolo a dus tot felul de meșteri și a clădit un palat cu totul și cu totul de marmură, acoperit

cu argint. Și în jurul palatului a făcut o grădină mare cu pomi de aur și flori de pietre scumpe, roșii, verzi, albastre. Iar jur împrejurul grădinii a pus să se ridice un zid mai înalt ca un turn și cu totul de oțel. Trei ani au lucrat meșterii, apoi, când totul a fost gata, împăratul și-a dus acolo fata și slujitoarele ei, să rămîie pînă la moarte. Și fata văzînd palatul cel minunat, grădina de aur și luminoasele flori de pietre scumpe, a cuprins gîtul tatălui și i-a mulțumit că i-a făcut dar o locuință atît de frumoasă, cum nu mai avea nimeni pe pămînt. Iar împăratul a poruncit slujitoarelor să împlinească orice voie a domniței, dar niciodată să nu deschidă vreo fereastră, altminteri le omoară. Înainte să plece, a înscuiat ușile cu șapte chei, ca nimeni să nu le deschidă și a pus la gura văii un balaur streaje, să nu lase pe nimeni să treacă.

S-a întîmplat însă că un fecior de împărat a auzit atît de mult de frumusețea minunată a domniței, că fără ea n-a mai vrut să trăiască. Zădarnic tatăl lui a adus cele mai mîndre fete ale împărăției, să-și aleagă din ele soție; feciorul a răspuns că nu vrea să ia pe nici una, fără numai pe fata de împărat; și dacă nu o dobîndește, atunci mai bine să moară. Bătrînul împărat s-a

întristat și a grăit către fecior: «ia din visteria mea aur și pietre scumpe cîte vrei, ia-ți și pe toți slujitorii mei cu tine, să ți-o aduci». Feciorul de împărat s-a înveselit, a pus să încarce în care toate comorile și a înarmat slujitorii, să-l urmeze. Dar nu știa drumul la Valea Galbenă și în toată împărăția nu-l știa nimeni. Atunci s-a dus cu tot alaiul la Sfînta Miercuri și i-a grăit: «iubesc pe frumoasa fată de împărat și dacă nu o capăt, atunci trebuie să mor. Am pornit să o iau, dar nu cunosc drumul la Valea Galbenă». Și Sfînta Miercuri s-a înduioșat de iubirea lui și i-a răspuns: «trimite înapoi călării toți și toate comorile; încăleacă aici pe calul ăsta care fuge ca vîntul, ca fulgerul și ca gîndul și știe drumul la Valea Galbenă. Dar mai întîiu, va să treci prin Valea Amintirii; acolo să nu oprești și să nu descaleci, că apoi te vei căi». Atunci feciorul de împărat a prins inimă și a trimis înapoi pe toți călăreții și toate comorile. Apoi mulțumi Sfîntei Miercuri și porni la drum. Străbătu el călare păduri și munți, trecu înot lacuri mari și inima lui era stăpînită de mîndra fată de împărat. Astfel ajunse la o vale frumoasă, care atît de minunat semăna cu grădina părintească, încît i se părea că e din nou acasă. Atunci își aminti de

împăratul cel bătrîn, cît de trist era la plecare și cu cîtă grijă trebuie să se gîndească la el. Cu cît zăbovea în acea vale, cu atît feciorul de împărat devenea mai trist, apoi descălecă și se așeză sub un copac. Atunci auzi cum frunzele copacilor grăiau între ele și-și povesteau că împăratul cel bătrîn s-a îmbolnăvit de inimă rea și e pe moarte. Feciorul se înspăimîntă tare, încălecă și călării repede spre casă. Cînd să ajungă la împărăția tatălui său, află că împăratul e sănătos și adastă, plin de nădejde, fericita înapoieire a fiului. Și iarăși începu tînărul să se gîndească la frumoasa fată de împărat și durere grea îl apasă că ascultase vorba frunzelor. Porni călare la Sfînta Vineri, ca să-i ceară ajutor. Ea îl certă că zăbovise în Valea Amintirii, cu toată că fusese oprit; dar la urmă îi dăruie o floare și-i zise: «dacă vezi în palat o fereastră deschisă, atunci aruncă floarea; dar pînă să ajungi acolo, va să străbați Valea Desnădejdiei, păzește-te să nu zăbovești acolo, altminteri ai să te căiești». Feciorul de împărat mulțumi, încălecă pe armăsar și porni voios. Cînd zări acum Valea Amintirii, dete pînteni calului și închise ochii pînă trecu departe. Apoi se bucură că a biruit primejdia și tot ce mai avea de făcut i se păru

ușor pe lingă încercarea aceasta. Călări, așa, pînă seara, cînd se întunecă, ajunse iarăși în o vale. Acolo copacii erau atît de deși, încît nu puteai zări nici soarele, nici luna, și adesea crângile tăiau drumul calului. Și cînd feciorul de împărat fu în vale, se întristă, gîndindu-se la toate piedicile pe cari trebuia să le biruiască. Chiar dacă ar isbuti în lupta cu balaurul, cum ar putea să deschidă el ușile închise cu șapte chei și cum să se cațare pe zidul de oțel luciu, înalt ca turnul? Și dacă nu va isbuti și va fi nevoit să se depărteze de palatul minunat, fără să fi făcut vreo ispravă, nu va ajunge, în împărăția tatălui său, batjocura tuturor? Se opri, coborî de pe cal și se așeză sub un copac. În ramurile copacului sta un corb, care grăi feciorului de împărat: «prin zidurile de oțel n-a trecut nimeni niciodată și dacă te duci la palatul fermecat și te înapoiezi fără frumoasa fată de împărat, atunci vei fi de risul tuturor». Atunci feciorul de împărat se rușină; încălecă și călări repede înapoi acasă.

Dar pe cînd se înapoia la împărăție, toate grijile îl părăsiră și tare se căi că se lăsase prostit de corb. Călări acum la sfînta maică Duminică, îi povesti tot ce se întîmplase și o rugă să-i ajute.